

Søndagstanker

28. juni 2020

3. søndag efter Trinitatis

Tredje søndag efter Trinitatis handler om at blive væk og blive fundet igen. Prædiketeksten er lignelsen om den fortabte søn, og pointen er klar: Gud afviser ikke den, der kommer tilbage efter et fravær.

I den forstand er teksten som skabt til vores tid, hvor kirkerne ikke ligefrem myldrer med folk i 40-50 års alderen. Børnene er der, og de unge er der, i hvert fald i forbindelse med konfirmationen - men eller er det de gamle, der sidder på kirkebænkene. Det er som om budskabet i kirkens rum, salmerne, ordene, ritualerne får mere relevans, jo ældre man bliver. Og så er det godt at vide, at Gud tager sit barn til sig, uanset hvor længe eller hvor langt man har været borte.

Borte kan betyde så meget. De fleste 20-50-årige er borte i den forstand, at det åndelige i tilværelsen enten bliver udskudt til senere på grund af, at der er så meget andet, man har fuld gang i. Eller det åndelige skal være "nyt", en vej, man selv finder og vælger mellem alle de tilbud, der er, fra østens religioner og filosofier til spiritualitet i én af de udgaver, som er oppe i tiden. Der er et utal af navne på det, fra numerologi, som giver folk mærkelige navne og stavemåder, til New Age, som er en blanding af kroppens og tankens strækøvelser. Alt det er midtergenerationens "borte" - men borte fra hvad?

Gud, som vi refererer til i kristen sammenhæng, er Bibelens Gud. Både Gud i Det gamle Testamente og Gud i Det nye Testamente. Eller - måske meget mere interessant - den Gud, der forandrer sig fra den gamle pagt til den nye pagt. Og så er det, det bliver kedeligt. For Gud, der forandrer sig fra den gamle til den nye pagt, er da kun for nørder. Hvilken relevans har det at tale om den forandring 2 tusind år senere? Den er jo sket; Gud har indfundet sig i sin nye rolle - eller hvad?

Ja, det er jo så det, der måske alligevel bliver mere og mere interessant, jo ældre man bliver. For erfaringen er, at den Gud, de fleste i deres bedste alder går rundt og tumler med (hvad enten de nu synes, han eksisterer eller ej) er den Gud, som netop IKKE forandrede sig fra den gamle til den nye pagt. Det er stadigvæk den dømmende og straffende Gud, de fleste forholder sig til - og afviser. Den gamle pagts Gud er den, der sætter en lov, kræver den holdt - og belønner den, der gør det og straffer den, der ikke gør det. Den Gud har de fleste i deres bedste alder et problem med, for de vil før det første helst sætte dagsordenen og deres værdier, og for det andet vil de i hvert fald ikke dømmes af en Gud, som kræver noget af dem. Så de skynder sig væk, som den ene søn i dagens lignelse. Ud at prøve lykken og sætte deres egen dagsorden.

Og så viste det sig - for nogle - at det alligevel ikke var lykken. Den nye og spændende dagsorden, som de selv satte, slog ikke til. Der var noget, der ikke holdt - og hvad gør man så? Måske vender man tilbage til traditionen og den kristendom, som kirken og nørderne og de gamle holder i gang. Og så kommer der nye gamle, som fortsætter med at kredse om forandringen fra den gamle pagt til den nye. For det er dér, også det moderne menneske, skal finde det, som kristendommen virkelig handler om.

Den Gud, de fleste forkaster, fordi de ikke kan bruge loven, synden, straffen og belønningen til noget, er jo netop IKKE den Gud, der tager sit fortabte barn tilbage. Det er den nye pagts Gud, der gør det.

Da Jesus Kristus levede sit menneskeliv på jorden, blev Gud tilgængelig. Det var Jesus, der viste os den nye pagts Gud, tilgivelsens, nådens og kærlighedens Gud. Ikke tilgivelsen, nåden og kærligheden i forhold til en lov, men FØR vi går i gang med livet, FØR vi kommer i gang med at bilde os ind, at vi selv kan sætte en meget bedre dagsorden end vores himmelske far har sat. Lignelsen om den fortabte søn er frihedsbudskabet for dem, der overvejer at vende tilbage til en tradition, som de fjernede sig fra engang. Den er også en invitation til at tænke anderledes om Gud end de plejede. Guds Rige er tilgængeligt for os, ikke fordi vi har gjort os fortjent til det, men fordi Gud vil det. De 20-50-årige tror, at de skal være deres egen lykkes smed - hvilket også er rigtigt, når det handler om at få sig en karriere og fylde en plads i samfundet. Men når livet tager en bøjning eller alderen begynder at lære én, at livet er en ensrettet gade, så starter en lang proces, som går ud på at være elsket og tilgivet, som et barn er elsket og tilgivet. Det er ikke så let som det lyder. Men den nye pagts Gud, som Jesus har fortalt os om og vist os, tager os til sig uanset hvor langt borte vi har været. Det er dagens evangelium.

Læs søndagens tekster her:

<https://www.bibelselskabet.dk/3-s-efter-trinitatis-fra-anden-raekke>